

Haar adres was moeilijk te vinden. Het leek of haar huis-nummer in de rij statige herenhuizen ontbrak. Tot tweemaal toe fietste hij erlangs. Toen pas zag hij een bordje met haar huisnummer en een pijl dat voor de helft door een weelderige klimop was overwoekerd. Hij nam het pad met zijn fiets in zijn hand. Op ongeveer tachtig meter zag hij een voordeur. Dat moet haar deur zijn, dacht hij. Die zwaaide open. Ze had hem blijkbaar al gespot. Ze straalde met een betoverende glimlach.

'Welkom en kom binnen.'

Terwijl ze koffie inschonk, sprak ze druk over wat haar was overkomen. Ze was erdoor aangedaan en kwam nerveus op Emile over.

'Heb je de politie erbij gehaald?'

'Ja, ze hebben sporenonderzoek gedaan naar vingerafdrukken en voetsporen. In de sneeuw naast de voordeur zijn schoenaafdrukken gevonden, maar die kunnen ook van de postbode zijn geweest.'

Emile stelde haar een brutale vraag.

'Zou ik even in je huis mogen rondkijken, misschien zie ik iets wat je over het hoofd hebt gezien?'

Jenny leidde Emile rond in haar kleine huis. In haar slaapkamer, merkte hij de fotoalbums boven haar bed op.

'Nou, dat zijn er nogal wat. Zijn de inbrekers ook hier geweest?'

Jenny schudde haar hoofd.

Emile draaide zich om en schuurde met zijn rechterbovenarm tegen de linkerborst van Jenny. Ze lachte en bleef staan. Hij verontschuldigde zich, maar Jenny zei hem dat ze het helemaal niet erg vond. Ze bleef op haar plaats.

Emile beschouwde dit als een signaal dat er actie van hem werd verwacht. Voordat hij er goed over had nagedacht, kuste hij haar ongegeneerd op haar mond en kreeg zijn kus met passie beantwoord. Hij liet zijn handen over haar lichaam glijden. Jenny trok hem op haar bed en niet veel later lagen ze naakt onder de dekens waar het volledige liefdesspel zich langzaam en plagend ontpopte tot een ongekend hoogtepunt voor beiden.

'Je bent een heel goeie minnaar,' zei Jenny met haar hoofd op Emiles borst. Ze doezelden na. Jenny dacht aan haar principe *playing hard to get*, en hoe gemakkelijk ze dit motto opzij had geschoven. Het leek of hij haar betoverde. Emile was voldaan. Het was lang geleden dat hij goede seks had gehad. En dat ook nog eens met een geweldige en aantrekkelijke vrouw.

Ze stapten ze uit bed en Emile schudde het dekbed voor Jenny op. Toen hij het hoofdkussen aan haar kant van het bed oppakte om het weer in fatsoen te brengen, viel zijn oog op een tarotkaart die onder haar hoofdkussen had gelegen.

'Huh,' slaakte hij en hij vroeg haar of ze ook tarotkaar-ten in haar slaapkamer had. Jenny was verbaasd.

'Alle tarotkaarten liggen beneden in een kast in de huiskamer. Laat me eens even kijken?'

Ze nam de tarotkaart van hem aan. Het was *De Zon*, kaart 19 uit de grote Arcana. Een kaart uit een set die ze zelf niet had. Ze herkende hem alleen van een afbeelding op het internet. Ooit was ze ermee bezig geweest in haar zoektochten, maar ze had deze set nooit kunnen bemachtigen.

'Dit is vreemd, Emile. Kan het iets te maken hebben met de inbraak?'

'Nou, dat zou zomaar kunnen.'

Dat was hem immers ook overkomen.

'Waar staat *De Zon* voor?'

‘Die staat ervoor dat men zich blij en onbevangen voelt als een kind. Voor warmte, geluk, succes en vervulling.’

Emile zei dat dit dan op haar sloeg, want hij had het aan haar kant van het bed gevonden. ‘Slaap je altijd aan die kant?’

Jenny knikte.

‘Dan slaat het dus op jou en is dit niet een kaart om je ongerust over te maken.’

Jenny sloeg haar armen om hem heen en fluisterde in zijn rechteroor dat ze geluk en warmte in zijn armen had gevonden. Emile grapte dat hij blij was dat ze dit in zijn rechteroor had gefluisterd, omdat hij aan zijn linkeroor volstrekt doof was. Die ellende was veroorzaakt door een blunderende huisarts, die te lang met druppels en zalf in de weer was geweest en hem veel te laat naar een kno-arts had doorgestuurd. Die zag nog maar één oplossing en verwijderde het hele middenoor. Een kwaadaardig virus had zich in zijn oor genesteld.

Ze dronken koffie, terwijl ze niet van elkaar af konden blijven. *Wat een heerlijke vrouw*, en hij sloot zijn bezoek af door haar ongerustheid over de gevonden tarotkaart te temperen.

‘Het is inderdaad vreemd, maar echt niet iets waar je je zorgen om zou moeten maken.’

Jenny vond het lief van hem, maar ze zat er toch behoorlijk mee in haar maag.

Inmiddels werkten de radertjes in Emiles hersenen op topsnelheid en hij kwam al snel tot de conclusie dat er maar één oplossing was voor dit raadsel, al kon hij de uitkomst daarvan niet begrijpen.

Hij fietste naar huis en dacht diep na over de opeenvolging van gebeurtenissen van de afgelopen week: inbraak in zijn appartement met de vondst van twee tarotkaarten, zijn directe bezoek aan Antonio, die met twee tarotkaarten kwam aanzetten en spectaculaire vondsten van foto's en brieven. De tarotkaarten van Antonio, waarvan Emile niet zelf gezien had dat hij deze uit de envelop haalde. Nu weer een tarotkaart onder het hoofdkussen van Jenny.

Niemand wist van de ontmoeting van Emile met haar... behalve Antonio. Emile bekroop het gevoel dat Antonio, als een van zijn beste vrienden, mogelijk niet was te vertrouwen.

Maar wat is hier het nut van?

Het kon ook zijn dat Aleks uit Kiev een spelletje met hem speelde of dat de Russische geheime dienst erachter zat.

Emile nam zich voor het mee te spelen en een gezonde reserve in acht te nemen voor wat op zijn pad zou komen. Voorlopig had hij in ieder geval weinig vertrouwen meer in Antonio, wellicht was die gewoon een goede toneelspeler. Katharina Schratt was in haar jonge jaren een gevierd actrice. Het zou genetisch bepaald kunnen zijn dat Antonio een heel goede acteur was, maar met die laatste kaart had hij zijn hand overspeeld. Het was goed dat Emile zich erin had getraind om niet in de valkuilen van de hebzucht te vallen. De vondsten over het bestaan van de acht zeer waardevolle Fabergé-eieren hadden hem bijna verblind. Dat die eieren echt waren, daar twijfelde Emile niet aan. Nu moest hij er alleen voor waken niet te gretig te worden en in de val te lopen.

Door een afwachtende houding aan te nemen kon hij zien met welke kaarten de tegenpartij speelde.

In zijn appartement bedacht hij zich door de aanval te openen, want aanvallen was immers beter dan verdedigen. Hij belde Antonio.

‘Hoi Emile, ik wilde je net bellen.’

‘Oké, wat heb je dan te melden Antonio?’

'Ik heb onrechtmatig mijn invloed als gemeentesecretaris aangewend om uit te zoeken waar de zoon van Aribert Heim woont en heb op slinkse wijze zijn adres achterhaald. Hij heeft zijn naam veranderd in Jugendheim en draagt de voornaam Ludo. Ik weet niet of dit zijn echte voornaam is, maar daarmee wordt hij tegenwoordig wel aangesproken'

Antonio gaf hem het adres van Ludo Jugendheim in Berlijn door, die het meteen op Google Earth intikte. De man woonde in een rustige straat, zo te zien. Geen voortuin, maar wel een grote achtertuin die overspannen leek met prikkeldraad. Google Earth zoemde het beeld niet verder in, maar wel was te zien dat de overkapping afweek van die van de andere achtertuinen in zijn straat. Emile haalde er de streetversion van Google Earth bij en de voorkant van het huis van Ludo plopte op zijn beeldscherm. De ramen aan de voorkant waren met tralies gebarricadeerd en de voordeur zag er zeer solide uit.

Emile deed er Antonio verslag van en raadde hem aan ook even mee te kijken op Google Earth.

'Dat ik daar zelf niet op ben gekomen?'

Daar zette Emile meteen zijn vraagtekens bij.

Word ik nu voor de gek gehouden of niet?

'Nou, dat ziet eruit als een vesting in een straat die verder vriendelijk oogt,' zei Antonio.

Emile beaamde dat, maar was inmiddels zeer alert.

Hij gaf Antonio aan dat ze er het best een detectivebureau op konden zetten om zo de gangen van Ludo na te laten gaan met de opdracht in kaart te brengen wat hij deed, hoe hij leefde, waarvân hij leefde en mogelijk afwijkende patronen in zijn dagelijkse ritme.

'Goed idee, ik heb nooit een detectivebureau ingeschakeld. Weet jij hoe dat werkt, Emile?'

Emile was daar ook niet bekend mee was en hij raadde Antonio aan daarnaar op zoek te gaan. Liefst een bureau in Berlijn, anders kwamen er alleen maar onnodige reiskosten aan te pas.

'Zoek maar op een Joods aandoende naam van een detectivebureau, dan krijg je misschien wel korting.'

Antonio lachte en vroeg hem of ze de kosten op fiftyfifty-basis konden delen. Emile stemde toe, maar wilde wel een dagelijks rapport met specificatie van de kosten, want volgens hem konden die snel oplopen. Antonio beloofde aan de slag te gaan.

'Maar, waar belde je eigenlijk voor?'

Emile antwoordde dat hij alleen benieuwd was of Antonio nog vorderingen had gemaakt. Meer niet. Melding over de inbraak bij Jenny liet hij achterwege. Als Antonio ervan wist was het overbodige informatie en als hij zou laten blijken ervan te weten, zonder dat Emile hem daarover had geïnformeerd, kon hij zich mogelijk verspreken.

Emile sloot het telefoongesprek af met de aankondiging dat hij zou gaan zoeken naar het spoor Johann Strauss en hoe dat zat met diens tarotbeleving. Vriendelijk als altijd namen ze door de telefoon afscheid van elkaar.